

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĐELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

ČETVRTA I
PETA
VAZMENA NEDJELJA

mihael

14-15/2022.

**LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANĐELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE**
Godište XVI. (2022.), broj 14-15 (521-2)
ČETVRTA I PETA VAZMENA NEDJELJA
8. I 15. svibnja 2022.

Kontakt:
vič. Željko Rakošec, policijski kapelan
tel.: 22 712, 85 682;
e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana
tel.: 88 853, 82 805;
e-mail: vbakula@mup.hr

Naslovnica:
Vinko Bakula

SVIBANJ

Ned 8. ČETVRTA VAZMENA NEDJELJA,
Marija Posrednica, Majčin dan

Pon. 9. Izaija, Katarina Bolonjska

Uto. 10. Ivan Merz, Gospa Trsatska

Sri. 11. Franjo Hieronim, Zvezdana

Čet. 12. LEOPOLD BOGDAN MANDIĆ

Pet. 13. Gospa Fatimska

Sub. 14. MATIJA APOSTOL, Mate, Matea

Ned 15. PETA VAZMENA NEDJELJA,
Gospa od Milosti

Pon. 16. Ivan Nepomuk, Andrija

Uto. 17. Paškal, Paško, Antonija

Sri. 18. Ivan I. papa, Feliks, Venancije

Čet. 19. Celestin, Urban, Rajko

Pet. 20. Bernardin Sienski, Lidija, Zlatka

Sub. 21. Kristofor Magallenes, Dubravka

SLUŽBA RIJEČI ČETVRTA VAZMENA NEDJELJA ČITANJA

Ja ovcima svojim dajem život vječni 4

HOMILIJA

Dobri pastir 8

SLUŽBA RIJEČI PETA VAZMENA NEDJELJA

ČITANJA

Zapovijed vam novu dajem:
ljubite jedni druge! 4

HOMILIJA

Slava tebi Kriste 8

KATEHEZA

„Isus Krist sišao nad pakao,
treći dan uskrsnuo od mrtvih“ 10

Mali vjeronaučni leksikon 14

UZ SPOMENDAN

Leopold Bogdan Mandić 15

NAŠI POKOJNI 16

SVIM MAJKAMA
ČESTITAMO
MAJČIN DAN

Zvonimir Perko, <https://www.dobrkovici.com>

Prvo čitanje: Dj 13, 14.43-52

Obraćamo se, evo, poganima.

Čitanje Djela apostolskih

U one dane: Pavao i Barnaba krenuše iz Perge i stigoše u Antiohiju pizidijsku. U dan subotni ušli su u sinagogu i sjeli. I mnogi Židovi i bogobojazne pridošlice pođoše za njima, koji su ih nagovarali ustrajati u milosti Božjoj.

Iduće se subote gotovo sav grad zgrnu čuti riječ Gospodnju. Kad su Židovi ugledali mnoštvo, puni zavisti psujući suprotstavljali su se onomu što je Pavao govorio. Na to im Pavao i Barnaba smjelo rekoše: „Trebalo je da se najprije vama navijesti riječ Božja. Ali kad je odbacujete i sami sebe ne smatrate dostojnima života vječnoga, obraćamo se evo poganima. Jer ovako nam je zapovjedio Gospodin:

'Postavih te za svjetlost poganima, da budeš na spasenje do na kraj zemlje.'“

Pogani koji su slušali radovali su se i slavili riječ Gospodnju te povjerovali oni koji bijahu određeni za život vječni. Riječ se pak Gospodnja pronese po svoj onoj pokrajini. Ali Židovi potakoše ugledne bogobojazne žene i prvake gradske te zametnuše progon protiv Pavla i Barnabe pa ih izbacije iz svoga kraja. Oni pak stresu prašinu s nogu protiv njih pa odu u Ikonij. A učenici su se ispunjali radošću i Duhom Svetim.

Riječ Gospodnja

Današnje prvo čitanje opisuje što se dogodilo druge subote Pavlova i Barnabina djelovanja u Antiohiji Pizidijskoj. Između prve i druge rečenice našega odlomka izostavljen je čitav Pavlov govor (rr. 15-42) u kojem je u antiohijskoj sinagogi uspješno propovijedao o Isusu Kristu, tako da su ljudi izlazeći iz sinagoge molili i Pavla i Barnabu da im iduće subote opet o tome govore.

No, Luka nam u svom spisu ne donosi Pavlova govora okupljenom mnoštvu, nego opisuje reakciju Židova koji su se suprotstavljali njegovim riječima. Tako se među Pavlovim i Barnabinim slušateljima stvaraju dvije skupine. Prva su Židovi koji odbacuju riječ Božju, a druga su pogani koji je prihvaćaju. Tu paradoksalnu situaciju Pavao argumentira tekstom iz Knjige proroka Izaije (49,6) u kojem prepoznaje svoje poslanje navjestitelja spasenja poganima po svem svijetu. Od ovoga događaja u Antiohiji Pizidijskoj Pavlovo djelovanje krenulo je u tom smjeru sve do konca njegova života.

Otpjevni psalam: Ps 100, 2-3.5

Njegov smo narod i ovce paše njegove.

Kličići Gospodinu, sva zemljo!
Služite Gospodinu u veselju!
Pred lice mu dođite
s radosnim klicanjem!

Znajte da je Gospodin Bog:
on nas stvorio i mi smo njegovi,
njegov smo narod i
ovce paše njegove.“

Jer dobar je Gospodin,
dovijeka je ljubav njegova,
od koljena do koljena
vjernost njegova.

U biblijskom naslovu Psalma 100 stoje riječi „pjesma zahvalnica“ što u potpunosti odgovara njegovu sadržaju. No još bi se moglo dodati da je riječ o navjestiteljskoj zahvalnici u kojoj se psalmist obraća čitavoj zemlji koju poziva da stupi pred lice Božje.

Sami izraz „stupiti pred lice Božje“ kao i čitav kontekst psalma jasno naznačuju da se tu radi o dolasku u jeruzalemski hram. U tom smislu takav poziv upućen čitavoj zemlji ima univerzalistički karakter u kojem se Bog koji se objavio Izraelu prepoznaje kao Bog koji je stvorio čitav svijet i brine se za sve ljude na zemlji, kao što pastir napasa svoje stado.

Drugo čitanje: Otk 7, 9.14b-17

Jaganjac će biti pastir njihov i vodit će ih na izvore vodâ života.

Čitanje Otkrivenja svetog Ivana apostola

Ja, Ivan, vidjeh:
 Kad eno velikoga mnoštva
 što ga nitko ne mogaše izbrojiti,
 iz svakoga naroda, i plemena,
 i puka, i jezika!
 Stoje pred prijestoljem
 i pred Jaganjcem
 odjeveni u bijele haljine;
 palme im u rukama.
 I reče mi jedan od starješina:
 „Oni dođoše iz nevolje velike
 i oprali su haljine svoje
 i ubijelili ih u krvi Jaganjčevoj.

Zato su pred prijestoljem Božjim i
 služe mu dan i noć u hramu njegovu,
 i onaj koji sjedi na prijestolju
 razapet će šator svoj nad njima.
 Neće više gladovati ni žeđati,
 neće ih više paliti sunce nit ikakva žega
 jer - Jaganjac koji je posred prijestolja
 bit će pastir njihov
 i vodit će ih na izvore vodâ života.
 I otrt će Bog
 svaku suzu s očiju njihovih.“

Riječ Gospodnja

Premda Knjiga Otkrivenja obiluje slikama zbog kojih imenica apokalipsa i pridjev apokaliptički u svakodnevnom govoru imaju prizvuk koji ulijeva jezu, zapravo se radi o knjizi koja govori o neusporedivoj prevlasti dobra nad zlom. Primjer tomu je i ovaj odlomak koji se nalazi u kontekstu otvaranja šestoga pečata knjige koju je Jaganjac uzeo iz ruke Onoga koji sjedi na prijestolju te je pečat po pečat otvorio.

Kad se otvorio šesti, pretposljednji pečat, nastupio je potres i ostali prirodni katastrofične pojave koje prate „Onaj Dan“ u koji će se suditi svijetu (6,1-17). No, puno veći dio teksta koji opisuje otvaranje šestoga pečata posvećenje slavlju onih koji su spašeni od tih eshatoloških nevolja. Pisac Knjige Otkrivenja dijeli ih u dvije skupine. Prva se odnosi na sto četrdeset i četiri tisuće opečaćenih iz svih Izraelovih plemena, pri čemu njihov broj ima simbolično značenje. Riječ je, naime, o ishodu koji nastaje množenjem 12x12x1000 pri čemu broj dvanaest označuje dvanaest plemena, a tisuća je broj koji zapravo označuje nepregledno mnoštvo. Druga skupina, o kojoj je riječ u odlomku našega čitanja, odnosi se upravo na veliko neprebrojivo mnoštvo iz svih naroda svijeta. To su oni koji su „ubijelili svoje haljine u krvi Janjetovoj“. Ta nelogična (krv nije bijela), ali za Knjigu Otkrivenja tipična slika uz koju se još spominje da su nosili u rukama palme, ponajprije navodi na pomisao da je riječ o onima koji su podnijeli mučeničku smrt za Isusa Krista, i sada su za to nagrađeni. No, palme u ovom slučaju nisu simbol mučeništva nego je riječ o slici preuzetoj iz slavlja Blagdana sjenica kada je narod mašući palmama u rukama slavodobitno ulazio u Hram. Isto tako, budući da se o mučenicima izričito govori pri otvaranju petog pečata, bezbrojno mnoštvo u ovom tekstu trebamo razumjeti kao sve one koji su za svoga života nasljedovali Jaganjca, Isusa, kao svoga pastira. To nasljedovanje na koncu ih je dovelo pred prijestolje posred kojega stoluje Jaganjac koji svoje stado napaja na izvoru života.

Evandjelje: Iv 10,27-30

Ja ovcima svojim dajem život vječni

Čitanje svetog Evandjelja po Ivanu

U ono vrijeme: Reče Isus:
„Ovce moje slušaju glas moj;
ja ih poznajem i one idu za mnom.
Ja im dajem život vječni
te neće propasti nikada
i nitko ih neće ugrabiti iz moje ruke.
Otac moj, koji mi ih dade,
veći je od svih
i nitko ih ne može ugrabiti
iz ruke Očeve.
Ja i Otac jedno smo.“

Riječ Gospodnja

Ovaj kratki odlomak iz Isusova odgovora Židovima koji su ga pitali da im otvoreno kaže je li on Krist, nastavak je Isusove besjede o sebi kao Dobrom Pastiru čemu je posvećeno gotovo čitavo deseto poglavlje Evandjelja po Ivanu.

Može se reći da je ovo svojevrsni zaključak te besjede jer se govori o konačnom cilju na koji stižu ovce koje slušaju Isusov glas i idu za njim. Taj cilj je vječni život u zajedništvu s Isusom iz čije ih ruke nitko ne može ugrabiti.

U tom kontekstu Isus govori o svom odnosu s Ocem i izriče temeljnu teološku tvrdnju: „Ja i Otac jedno smo.“. Ta je rečenica kolikogod jednostavna toliko i složena jer ostavlja slušateljima da sami zaključče o kakvom je jedinstvu između Isusa i Oca riječ. Prema nastavku teksta Židovi koji su ga slušali, shvatili su te Isusove riječi kao hulu, to jest u smislu da sebe izjednačuje s Bogom. No, time su zapravo pokazali da zbog svoje nevjere ne pripadaju njegovu stadu i stoga nisu sposobni spoznati ni Isusov božanski identitet, a to je moguće jedino onima koji ga slijede do kraja.

Dobri pastir

Danas je nedjelja "Dobrog pastira". Zove se tako, jer evanđelje govori o Dobrom pastiru. Isus samog sebe tako zove. "Ja sam pastir dobri", kaže o sebi. Nije li to drsko, uobraženo? I je li to tako simpatično, biti promatran kao ovca i ako se s nekim postupa kao s ovcom? Pastir i ovca - slika ovisnosti?

Na jednom zidu visjela je slika koja je prikazivala pastira. Oslonjen na stablo, plete čarapu. Pokraj njega pas ovčar, a uokrug nedaleko njega ovce, stado.

Iako je danas rijedak takav prizor, on izaziva u čovjeku osjećaj, da su ovce neslobodne, da su zavisne. To je prije svega slika sigurnosti. To nas podsjeća na čudesni psalam 23:

*Gospodin je pastir moj,
ni u čem ja ne oskudijevam.
Na poljanama zelenim
on mi daje odmora.
Na vrutke me tihane vodi
i krijepi dušu moju.
Stazama pravim on me upravlja
radi imena svojega.
Pa da mi je i dolinom smrti proći,
zla se ne bojim, jer ti si sa mnom.*

*Tvoj štap i palica tvoja
utjeha su meni.*

*Trpezu preda mnom prostireš
na oči dušmanima mojim.*

*Uljem mi glavu mažeš,
čaša se moja prelijeva.*

*Dobrota i milost pratit će mene
sve dane života moga.*

*U Gospodnjem ću Domu prebivati
kroz dane mnoge.*

Nije li ta prastara biblijska molitva puna utjehe i hrabrenja, bodrenja? Sigurno je ta slika o pastirima danas za mnoge strana. Oni taj poziv nisu vidjeli ili čak doživjeli. Ipak vjerujem, da svatko osjeća duboku sigurnost o kojoj govori ovaj psalam. Tko se stavlja pod Božje pastirstvo, taj neće biti bezvoljna marioneta, ovca, koju se promatra samo kao stoku za klanje.

Isus je često posezao za slikom pastira. Osobito je to jako istaknuto u maloj slici o 100 ovaca. Jedna je zalutala i izgubila se. Pastir ide za njom, traži je dok je ne nađe. Ostavlja onih 99. Njemu je važna izgubljena ovca. I koja radost kad ju ponovno nađe! "U nebu će biti veća radost zbog jednog jedinog grešnika koji se obratio, nego zbog 99 pravednika, kojima ne treba obraćenja", kaže Isus.

"Ovce moje slušaju glas moj; ja ih poznajem i one idu za mnom". To je uzeto iz svakidašnjeg života pastira. One poznaju glas svoga pastira i vjeruju mu. Da, ne postoji samo to povjerenje u odnosu pastira i stada, nego između Boga i čovjeka, između Isusa i nas. "Nitko ih ne može ugrabiti iz moje ruke". To daje čvrsto pouzdanje! Isus jest i ostaje pastir dobri, i tko se njemu povjeri, neće biti razočaran. Kod pastira, a to smo mi i trebali bi biti (biskupi i svećenici), na žalost nije uvijek tako. Mi često daleko zaostajemo iza ideala dobrog pastira. Ali ipak možemo kazati: mi čeznemo za tim, da budemo

sličniji Isusu dobrom pastiru. Gdje ljudi doživljavaju takve pastire, tu se ponovno sabiru, skupljaju "ovčice". Danas, na nedjelju Dobroga pastira, molimo po svem svijetu za takve pastire. Mi ih trebamo hitno, neodgodivo. U ovoj euharistiji, u ovom slavlju čuti glas našega Pastira znači čuti kako on nad kruhom i vinom kaže: Uzmite, jedite, i pijte, ja sam za vas. Taj glas smijemo i trebamo slijediti u povjerenju, s njim biti na dobrom putu, na putu, koji već ovdje i danas daje život i vodi u život.

Stjepan Harjač

Sedamdeset i dvije ovce

Ja sam ovca broj sedamdeset i dva. Znam to dobro, jer mi piše na leđima. Da bi si olakšao posao nadgledanja, pastir je svaku ovcu označio brojem. Tako znam i to da nas je stotinu na broju. Ovca pod brojem sto ima vunene uvojke i veoma je umišljena. Mislim da broj sto nosi zato što ima najveću stražnjicu.

Moj broj je sedamdeset i dva, a to znači da nisam među prvima kada stado krene, ali ni među posljednjima. To što sam u sredini znači da pripadam masi apsolutne osrednjosti. U stvarnosti nisam beznačajna. Iskorištavaju me kao i svaku drugu ovcu. Uzimaju mi vunu, mlijeko i janjce. Životinja sam. Služim za proizvodnju i to se zna. Vrijedim koliko i letva u ogradi ovčinjaka. Nitko me ništa ne pita.

Stoga sam odlučila nestati. Udaljila sam se noću od stada misleći kako ću biti daleko kad pastir primijeti da me nema. U početku sam bila izvan sebe od sreće. Skakala sam po stijenama, birala mladu travu, pasla gdje sam htjela, pila vodu iz potoka, a kad bi mi to dodijalo legla bih u debelu hladovinu i odmarala se do mile volje. Vuna, mlijeko, janjci, sve je bilo moje. Napokon sam postojala! Dvije sam noći provela pod zvijezdama. Stvarno, što će meni pastir?

Ali noćas sam spazila vuka, čula zvuk njegovih šapa i osje-tila miris. Bio je u blizini. Skamenila sam se od straha, stajala nepomično ispred dva oka što su se svijetlila kao zvijezde, čula sam ga kako mljacka. Gotova sam.

Ali odjednom se pojaviše dvije ruke i ponesoše me iz moga skloništa, dvije ljudske ruke koje dobro poznajem. Došao je pastir! Pronašao me je!

- Idemo doma. Nedostajala si mi baš ti, broj sedamdeset i dva!

Bruno Ferrero

Prvo čitanje: Dj 14, 21b-27

Pripovjediše Crkvi što sve Bog učini po njima.

Čitanje Djela apostolskih

U one dane:
Vratiše se Pavao i Barnaba u Listru, u Ikonij i u Antiohiju. Učvršćivali su duše učenika bodreći ih da ustraju u vjeri jer da nam je kroz mnoge nevolje ući u kraljevstvo Božje. Postavljali su im po crkvama starješine te ih, nakon molitve i posta, povjeravahu Gospodinu u kojega su povjerovali.

Pošto su prešli Pizidiju, stigoše u Pamfiliju. U Pergu navijestiše riječ pa siđu u Ataliju. Odande pak odjedriše u Antiohiju, odakle ono bijahu povjereni milosti Božjoj za djelo koje izvršiše.

Kada stigoše, sabraše Crkvu i pripovjediše što sve učini Bog po njima: da i poganima otvori vrata vjere.

Riječ Gospodnja

Nakon kamenovanja đakona Stjepana, kršćani iz Judeje sklonili su se u Antiohiju Sirijsku, treći po veličini grad u Rimskom carstvu i glavni grad rimske provincije Sirije. Tu su se Isusovi učenici prvi put prozvali kršćanima.

Iz Antiohije Pavao i Barnaba krenuli su na prvo misijsko putovanje (godine 46. -49.), obišli Cipar i Malu Aziju i opet se istim putem vratili u Antiohiju. Na tom putovanju prolazili su kroz mnoge nevolje, Pavao je u Listri bio kamenovan. Svrha povratka istim putem bila je utvrđivanje u vjeri crkvenih zajednica da ne posustanu pred progonima i napadima.

Učinak Pavlova propovijedanja bio je dvojak. Židovi su ga odbacivali ali su ga pogani prihvaćali i pristupali Crkvi. Pavao pozivajući se na redak iz knjige proroka Izaije : " postaviti ću te za svjetlost narodima, a spas moj do nakraj zemlje doneseš." (Iz 49,6) prihvaća propovijedanja poganima kojima Bog otvori vrata vjere što ostaje doživotna oznaka njegova poslanja.

Otpjevni psalam: Ps 145, 8-13b

Blagoslivljat ću do vijeka ime tvoje, Bože, kralju moj!

Milostiv je i milosrdan Gospodin,
spor na srdžbu, bogat dobrotom.
Gospodin je dobar svima,
milosrdan svim djelima svojim.

Nek te slave, Gospodine, sva djela tvoja
i tvoji sveti nek te blagoslivlju!
Neka kazuju slavu tvoga kraljevstva,
neka o sili tvojoj govore.

Nek objave ljudskoj djeci silu tvoju
i slavu divnoga kraljevstva tvoga.
Kraljevstvo tvoje kraljevstvo je vječno,
tvoja vladavina za sva pokoljenja.

***P**salam 145 u cjelini pjeva Bogu kao vječnom dobrom kralju. Psalmist, a to je prema tradiciji sačuvanoj u naslovu sam kralj David, naziva Boga najprije svojim kraljem, što znači da je osobno doživio milost Božjeg kraljevanja koja se očitovala u njegovoj dobroti i milosrđu. O tom iskustvu psalmist dalje govori svim ljudima shvaćajući da je Bog kralj svih ljudi i svih naraštaja*

Drugo čitanje: Otk 21, 1-5a

Otrt će im Bog svaku suzu s očiju.

Čitanje Djela apostolskih

Ja, Ivan,
 vidjeh *ново nebo i novu zemlju*
 jer – prvo nebo i prva zemlja uminu;
 ni mora više nema.
 I sveti grad,
 novi Jeruzalem, vidjeh:
 silazi s neba od Boga,
 opremljen kao zaručnica
 nakićena za svoga muža.
 I začujem jak glas s prijestolja:
 „Evo šatora Božjeg s ljudima!
*On će prebivati s njima:
 oni će biti narod njegov,
 a on će bit Bog s njima*
I otrt će im svaku suzu s očiju
 te smrti više neće biti,
 ni tuge, ni jauka, ni boli više neće biti
 jer – prijašnje uminu.“
 Tada onaj što sjedi na prijestolju reče:
 „Evo, sve činim novo!“

Riječ Gospodnja

Drugo čitanje je iz pretposljednjeg poglavlja Otkrivenja. Opisuje se viđenje novog neba i nove zemlje što treba ojačati progonjene vjernike.

Izraz *ново nebo i nova zemlja* uzet je iz Izaije proroka (Iz 65, 17; 66,22) gdje simbolizira mesijansko doba. U Otkrivenju simbolizira potpunu preobrazbu svega stvorenja koje je Krist obnovio i oslobodio od grijeha.

Staro nebo i stara zemlja su uminuli, ni mora više nema. U ranijim viđenjima nebo i zemlja su pobjegli pred licem Božjim, a grešnici osuđeni. Za okupljene pravednike Bog stvara novo nebo i novu zemlju, ali nema mora koje je u ranijim viđenjima simbol i prebivalište zla.

Novi Jeruzalem urešen kao zaručnica simbolizira Crkvu novi Božji narod sačinjen od svih naroda zemlje. U tom narodu vlada ljubav, nema svađa, patnje, boli, suza ni jauka, jer sve prijašnje uminu te ni smrti više nema. Onaj što sjedi na prijestolju, a to je Krist, Sin Božji veli: Evo, sve činim novo!

Evandjelje: Iv 13, 31-33a.34-35

Zapovijed vam novu dajem: ljubite jedni druge!

Čitanje svetog Evandjelja po Ivanu

Pošto Juda iziđe iz blagovališta,
reče Isus:
„Sada je proslavljen Sin Čovječji i Bog
se proslavio u njemu!
Ako se Bog proslavio u njemu,
i njega će Bog proslaviti u sebi,
i uskoro će ga proslaviti!

Dječice,
još sam malo s vama.
Zapovijed vam novu dajem:
ljubite jedni druge;
kao što sam ja ljubio vas,
tako i vi ljubite jedni druge.
Po ovom će svi znati
da ste moji učenici:
ako budete imali ljubavi
jedni za druge.“

Riječ Gospodnja

U Ivanovu evanđelju Kristova muka poistovjećuje se s njegovom proslavom. Isus je iz ljubavi prema Ocu i ljudima svjesno prihvatio smrt čime je proslavio Oca. Otac iz ljubavi prima Isusa i time ga proslavljuje. Temelj njihove proslave je ljubav. Tu ljubav Isus želi prenijeti svojim učenicima među kojima će postati raspoznajni znak kršćana.

Zapovijed ljubavi postojala je i u Starome zavjetu gdje se ograničavala na ljubav prema sunarodnjaku i pripadniku iste vjere.

Isus je proširuje na sve ljude i proglašava je sažetkom svih zapovijedi. U tome je novost Isusove zapovijedi ljubavi.

Slava tebi Kriste

Korizmeno vrijeme započeli smo razmišljanjem kako je i danas čovjek kušan kao Isus u pustinji. Jedna od kušnji koju je napasnik ponudio je napast slave. Danas, kad smo duboko u vazmenom vremenu, razmišljanje o slavi opet ispituje našu vjeru i naša djela. Slava je vlastita potreba da se bude viđen, hvaljen i da nam se dive. U ovom natjecateljski raspoloženom društvu, ljudi jedni druge besramno potiču da traže moć i slavu. Roditelji, učitelji i prijatelji odmalena uče djecu da je sveta zadaća uspjeti u životu. Život je kao niz bitaka koje možemo dobiti ili izgubiti. Puno je onih koji trpe. Ne samo zato što su izgubili, što su nezaposleni ili nisu uspjeli sačuvati obitelj. Nego od srama i grižnje savjesti koja je uzrokovana mišljenjem da su za sve sami krivi. A društvo skriva, po zatvorima, domovima i različitim ustanovama, one koji usprkos napretku društva nisu krivi za svoje neuspjehe. Što je s njima? Gdje je njihova slava? Govore li nam oni nešto? Što je slava i što znači proslaviti se, uspjeti?

Možeš li zazvati Ime Gospodnje nakon što si zatvorio vrata nekome za kojega si ti prosudio da je netko drugi? U čemu je prvenstvo i slava? Male ljudske pobjede? Sitni uspjesi? Papirnata priznanja, pohvalnice i diplome? Lovorovi vijenci i krune koje moraju imati mekanu podstavu, jer inače žuljaju? Brojna svita ulizica i podanika? To su znakovi zemaljskih pobjednika. To sigurno nisu znakovi slave.

Sramota

Iskustvo života uči čovjeka razmišljati o smislu i prolaznosti. Ono dobro koje je napravio stvara osjećaj mira, zadovoljstva i ispunjenosti. »Biti čovjek«, to je najveće čovjekovo dostignuće. Ono što čovjeka čini manje važnim, što omalovažava dostojanstvo koje ima među stvorenim svijetom je sramota. Sramota je osjećaj koji se može opravdati, ali se ne može razumjeti. Je li sramota suprotno od slave?

Govoreći o pravom putu spasenja, Apostol upozorava da se čuvamo onih koji žive kao neprijatelji križa Kristova (usp. Fil 3,17-21). »Svršetak im je propast, bog im je trbuh, slava u sramoti - jer misle na zemaljsko.«

<https://www.smgraziecasano.it/>

Novost koju je Isus donio, koja uzdiže čovjeka nad sva bića, novost je ljubavi. Ne bilo kakva ljubav, nego ljubav koja se spremna žrtvovati. Nije sramota žrtvovati se. Može izgledati kao sramota. Onaj koji iskreno voli, on se toga ne stidi, makar bio izložen sramoti. Isus je bio izložen i ismijavan sve do sramotne muke i smrti. Na križu je konačno zadao sotonu smrtni udarac. Uzdignut sa zemlje postaje putokaz opstanka svijeta i čovjeka.

Nova zapovijed

Temelj svakog suživota je svijest iskustva da nas Bog bezuvjetno prihvaća kao ljubljenu djecu i potpuno nas oslobađa od želje da nas ljudi vide i da nas hvale. Isus obnavlja sve stvoreno. Prava slava je ljubiti na njegov način, potpuno i bez uvjeta. To stvara novu slobodu koja dopušta ići svijetom kroz ruganja i odbacivanja. Čak i onda kada nas naše riječi i djela vode do smrti.

Odakle radost, zanos i sloboda prve Crkve? Odakle snaga Pavlu, Barnabi, apostolima i drugim navjestiteljima? Nismo li čuli da su molili i postili?! Oni koji su prosvijetljeni Kristovim poimanjem ljubavi i slave, mogli su i drugima otvarati vrata vjere i uvoditi ih u otajstvo spasenja. U tome je mladost i novost kršćanstva. Kršćanstvo nije statistika i broj glasova

koje dobivamo, nego molitveno otkrivanje snage ljubavi koja može preobraziti ovo naše smrtno u besmrtnost. Čitanje Evanđelja završavamo molitvenim poklikom: »Slava tebi Krista!« Današnji evanđeoski odlomak vratio nas je na Veliki petak, u blagovalište Posljednje večere. Slutilo je na dramu. Juda je upravo otišao u noć. Ne može se biti samo malo za Krista, posvetiti mu samo malo pozornosti ili ga držati jednom od mnogih preokupacija. Isus, nakon što je dao kruh - uzima riječ: »Nebo će i zemlja uminuti, ali moje riječi ne, neće uminuti.« On je razlog slave. On je jedini dostojan biti slavan i uzvisivan do vijeka. On je način rješavanja sve dramatičnosti našega života.

Služba riječi 271/13

Isus nije običan prorok ili svetac. On nije došao samo zato da nas nauči pravilno živjeti kako bismo imali mir u srcima i na zemlji.

On nije došao samo zato da nam donese nadu i da nas ohrabri da slijedimo njegov nauk.

Ne, on je više od proroka i učitelja: zapravo on jest poruka.

On sam. njegova ljubav i njegovo srce su poruka.

Jean Vanier

„Isus Krist sišao nad pakao, treći dan uskrsnuo od mrtvih“

Iz Katekizma Katoličke crkve

Uskrsnuće - djelo Presvetoga Trojstva

Kristovo uskrsnuće je predmet vjere ukoliko je ono transcendentni zahvat samoga Boga u stvorenje i u povijest. U njemu tri božanske Osobe djeluju zajedno očitujući istodobno svoju vlastitu izvornost. Ono se zbilo po moći Oca koji je Krista, svoga Sina „uskrisio“ (Dj 2, 24) i tako na savršen način njegovo čovječstvo - s njegovim tijelom - uveo u Trojstvo. Uskrsnućem od mrtvih Isus je konačno postavljen „Sinom Božjim u snazi po Duhu posvetitelju“ (Rim 1, 4). Sveti Pavao ističe očitovanje moći Božje po djelu Duha koji je Isusovo mrtvo čovječstvo oživio i pozvao ga u slavno stanje Gospodina.

Sin pak vlastito uskrsnuće izvršuje snagom svoje božanske moći. Isus naviješta kako treba da Sin čovječji mnogo pretrpi, umre, i zatim da uskrsne (u aktivnom značenju te riječi). Drugdje, on izričito tvrdi: „Ja polažem život svoj, da ga opet uzmem [...]. Vlast imam položiti ga,

vlast imam opet uzeti ga“ (Iv 10, 17-18). „Vjerujemo da je Isus umro i uskrsnuo“ (1 Sol 4, 14).

Crkveni oci promatraju uskrsnuće polazeći od Kristove božanske osobe koja je ostala sjedinjena s njegovom dušom i tijelom, i kada su bili smrću odijeljeni jedno od drugoga: „Po jedinstvu božanske naravi koja ostaje jednako prisutnom u svakome od dvaju dijelova čovjeka, koji su bili spojeni i odvojeni, ta se dva dijela opet sjedinjuju i povezuju. Tako smrt nastaje rastavom povezanih dijelova, a uskrsnuće sjedinjenjem dvaju rastavljenih dijelova.“

Smisao i spasotvorno značenje uskrsnuća

Ako pak Krist nije uskrsnuo, uzalud je doista naše propovijedanje, uzalud je vjera vaša“ (1 Kor 15, 14). Uskrsnuće je prije svega potvrda svega onoga što je sam Krist činio i naučavao. Sve istine, pa i one najnedostupnije ljudskom duhu, nalaze svoje opravdanje ako je Krist, uskrsnuvši, dao konačni dokaz svoje božanske vlasti koji je bio obećao.

Kristovo uskrsnuće jest ispunjenje obećanja Staroga zavjeta i samoga Isusa za njegova zemaljskog života. Izraz „po Pismima“ pokazuje da Kristovo uskrsnuće ispunja ta proročanstva.

Uskrsnućem je također potvrđena istina Isusova boštva. On je bio rekao: „Kad uzdignete Sina čovječjega, tada ćete spoznati da Ja jesam“ (Iv 8, 28). Kristovo uskrsnuće dokazalo je da je on zaista „Ja jesam“, Sin Božji i Bog sam. Sveti Pavao mogao je izjaviti Židovima: „Obećanje dano ocima Bog je ispunio djeci, nama, uskrsivši Isusa, kao što je i pisano u psalmu drugom: Ti si Sin moj, danas te rodih“ (Dj 13, 32-33). Kristovo uskrsnuće tijesno je povezano s otajstvom utjelovljenja Sina Božjega. Ono je, po vječnom naumu Božjem, njegovo ispunjenje.

Postoji dvostruki vidik u vazmenom otajstvu: svojom smrću Krist nas oslobađa od grijeha, a svojim uskrsnućem otvara nam pristup u novi život. Taj je život ponajprije opravdanje koje nam vraća Božju milost, „da kao što Krist slavom Očevom bi uskrišen od mrtvih, i mi tako hodimo u novosti života“ (Rim 6, 4). On se sastoji u pobjedi nad smrću grijeha i u novom udioništvu u milosti. On ostvaruje posinovljenje kojim ljudi postaju Kristovom braćom, kako Isus zove učenike nakon uskrsnuća: „Idite, javite mojoj braći“ (Mt 28, 10). Braća ne po naravi, nego po daru milosti, jer posinovljenje proviđa stvarno dioništvo u životu jedinoga Sina, životu koji se potpuno objavio u njegovu uskrsnuću.

Na koncu, uskrsnuće Kristovo - i sam uskrsli Krist - jest počelo i izvor našega budućeg uskrsnuća: „Krist uskrsnu od mrtvih, prvina usnulih [...], jer kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi biti oživljeni!“ (1 Kor 15, 20-22). U očekivanju tog ispunjenja, uskrsli Krist živi u srcu svojih vjernika. U njemu kršćani kušaju „snage budućega svijeta“ (Heb 6, 5), i njihov je život ponesen od Krista u krilo božanskog života, „da oni koji žive ne žive više sebi, nego onomu koji za njih umrije i uskrsnu“ (2 Kor 5, 15).

Ukratko

Predmet vjere u uskrsnuće događaj je u isti mah povijesno posvjedočen od učenika, koji su stvarno susreli uskrslog Isusa, i tajanstveno transcendentan ukoliko je ulazak Kristova čovještva u Slavu Božju.

Prazan grob i odloženi povoji sami po sebi znače da je Kristovo tijelo Božjom moću izmaklo vezama smrti i truleži. Oni pripravljalju učenike na susret s Uskrslim.

Krist, „Prvorođenac od mrtvih“ (Kol 1, 18), počelo je našega uskrsnuća, već sada po opravdanju naše duše, a jednom i po oživljenju našega tijela.

Mali vjeronaučni leksikon

Lijenost

Lijenost, latinski: *acedia*, *ignavia* - ravnodušnost, duhovni nehaj prema moralnim obvezama i duhovnim stvarima U kršćanskoj moralci, sedmi po redu od sedam glavnih grijeha. Oprjeka joj je krjepost revnosti.

Litanije

Litanije, grčk *λιτανεία*, - *prošnja*, *molitva*, u katoličkoj liturgiji, molitva sastavljena od niza prosnih zaziva, što ih izgovara ili pjeva predmolitelj, a na njih odgovora zajednica. Kao molitveni obrazac litanije su poznate i prije kršćanstva. U kršćanstvo su uvedene najprije na Istoku (IV. st). U Rimu se pojavljuju u V. st. u obliku Litanija svih svetih. Taj se oblik molitve posebno raširio u vrijeme baroka. Od velikog broja tada nastalih litanija najpoznatije su Lauretanske litanije. Prigodom obnove katoličkog kalendara i liturgijske godine, 1969. obnovljene su i Litanije svih svetih. Pružena su tri uzorka (duži, kraći i kratki) s napomenom da se u Popis svetaca mogu unijeti i imena svetaca mjesne Crkve. Zazivi su podijeljeni u više skupina: Bogu, Kristu, svecima. Stari rimski popis svetaca u litanijama bio je vrlo kratak, no poslije se taj broj povećao tako da su Litanije Ljudevita Germanskoga (IX. st.) sadržavale 532 imena svetaca. Današnji rimski popis isključuje legendarne svece, a nastoji da budu zastupljeni sveci iz različitih razdoblja i krajeva. Litanije se danas mole za vazmenog bdjenja u uskrsoj noći, pri podjeli sakramenata krštenja, sv. reda, redovničkih zavjeta, za prosnih dana i različitih ophoda (procesija). Velike litanije prosne su molitve na blagdan sv. Marka (25. IV), a Male litanije na trodnevnu pripremu pred Uzašašće.

Limb

Limb, latinski: *limbus* - *rub*, u tradicionalnoj katoličkoj teologiji, prekogrobno boravište starozavjetnih pravednika, tj. pravednika prije Kristova spasenjskoga dolaska (limb otaca), te umrle nekrštene djece (limb djece) i odraslih osoba lišenih razuma nakon Krista. Dok učenje o limbu otaca ima biblijsko uporište („Kriilo Abrahamovo“, Lk 16,22), učenje o limbu djece nema takvog uporišta, te se takvo učenje crkvenom učiteljstvu i većini teologa čini neprihvatljivim. Kako ne postoji dogmatska definicija limba djece, rješenje problema nekrštene djece traži se u dosljednom poštivanju sveopće spasenjske volje Božje.

Leopold Bogdan Mandić

12. svibnja

Leopold Bogdan Mandić, drugi kanonizirani hrvatski svetac, franjevac kapucin, apostol ispovijedi i kršćanskog jedinstva, proslavljeni ispovjednik rodio se 12. svibnja 1866. u Herceg Novom, na ulazu u „zaljev hrvatskih svetaca“, Boku Kotorsku. Dvanaesto, najmlađe dijete Petra Antuna, vlasnika flotile ribolovnih brodova i Dragice rođene Carević, sin pobožne obitelji podrijetlom iz Zakučca, kod Omiša, kršten je kao Bogdan Ivan.

Oduševljen djelovanjem kapucina u rodnom gradu, pošao je sa 16 godina u Italiju, u kapucinsko sjemenište u Udinama (Furlanija). Redovnik je postao 1884. u Bassanu del Grappa (Veneto) i uzeo redovničko ime Leopold. Svečane zavjete položio je 1885., teologiju studirao u Padovi i Veneciji, a za svećenika je zaređen 1890. u Veneciji. Kao mladomisnik izrazio je svojim poglavarima želju da se vrati u domovinu. Kratko vrijeme bio je gvardijan u Zadru, a boravio je i u Rijeci i Koprju. Naposlijetku je 1906. stigao u Padovu. Nekoliko godina bio je odgojitelj studenata filozofije, predavač patrologije, a u Veneciji je mlade kapucine učio hrvatskom jeziku. Na glas svetosti došao je kao ispovjednik u kapucinskom samostanu u Padovi, gdje je djelovao gotovo 40 godina, sve do kraja života. Gorostas kršćanstva, bio je niska rasta i nježna zdravlja, mucao je i

nezgrapno hodao, ali je imao ogromno srce i divovsku duhovnu snagu. Duboko predan vjeri, radio je na zbližavanju kršćana i zagovarao ekumenizam. Neprestano je molio za slogu katolika i pravoslavaca. Mariju je nazivao svojom „svetom gazdaricom“, a ispovijedao je svakog dana sate i sate. Dolazili su mu mali, obični ljudi i ugledni građani, radnici i industrijalci, studenti i profesori, znanstvenici i časnici, redovnice i redovnici, svećenici i biskupi. Svakom vjerniku posvećivao je najveću pažnju i ljubav, a svoju ispovjedaonicu učinio mjestom pokore i žrtve, ali i osobnoga posvećenja i ekumenskog apostolata.

Bio je iskreni domoljub i jednom je prijatelju povjerio svoju tajnu: „Ja sam kao ptica u krletki, ali je moje srce uvijek tamo preko mora.“ Kad su vlasti 1917. tražile od njega da primi talijansko državljanstvo, izjavio je da „krv nije voda“, nije se htio odreći svoga hrvatstva te je bio interniran u južnoj Italiji. Naročito je volio svoje Hrvate i sve slavenske narode, ali je ljubio i svoju novu domovinu, Italiju i talijanski narod. Kao ekumenist i graditelj mostova, promicatelj jedinstva kršćana, postao je preteča ujedinjene Europe i bratstva među narodima.

Preminuo je 30. srpnja 1942. u Padovi. Blaženim ga je 1976. proglasio papa Pavao VI., a svetim 16. listopada 1983. papa Ivan Pavao II.

<https://www.velecasnisudac.com/>

NAŠI POKOJNI

MIROSLAV FLEGAR,

MUP - SJP, Baza SJP, u službi, 8. svibnja 1995.

BOŽIDAR SUBOTIČANEC,

PU koprivničko - križevačka, Koprivnica, 11. svibnja 1993.

SINIŠA KIĆAN,

PU požeško - slavonska, u službi, Toranj, 12. svibnja 1994.

STJEPAN TURKALJ,

PU požeško - slavonska, u službi, Toranj, 12. svibnja 1994.

VLADIMIR KULAŠ,

MUP, Bakar, 12. svibnja 1995.

ZORAN BENKOVIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Rajčici, 13. svibnja 1995.

DANILO MIHIĆ,

PU primorsko - goranska, Pulac, Rijeka, 13. svibnja 1992.

IVAN IVANIŠIĆ,

PU osječko - baranjska, 15. svibnja 1992.

MARINKO ADŽIĆ KAPITANOVIĆ,

PU zadarska, Pakoštane, 16. svibnja 1995.

IVAN ĆURKOVIĆ,

PU zadarska, Pakoštane, 16. svibnja 1995.

OLIVER PEŠIĆ,

PU zadarska, Pakoštane, 16. svibnja 1995.

MARKO BEŠLIĆ,

PU splitsko - dalmatinska, Okučani, 19. svibnja 1995.

DRAŽEN SABLJIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Županja, 21. svibnja 1993.

POČIVALI U MIRU